

Této výhody požívá však osoba formálně jako svědek slyšená, v pravdě provinilá, jen pro svou osobu, pokud svou výpověď hájí sebe, zakrývajíc pravdu, by nevyšla na jevo její vlastní vina; jestliže však a pokud svou svědeckou výpověď zakrývá pravdu ve prospěch jiné osoby, ať již obviněné nebo dosud jakožto vinník neznámé, není zákonného podkladu pro nepřičitatelnost křivého svědectví. S těchto hledisek měl nalézací soud vycházeti i v souzeném případě. Došel ke skutkovému přesvědčení, že obžalovaní byli smluveni, že R-a sbijí, a že, jsouce ozbrojeni podobně jako A. přidali se k němu a R-a tloukli, až mu sám A. zasadil smrtící bodnutí, měl se obíratí skutkovou otázkou, oč obžalovaným při každé jednotlivé jejich svědecké výpovědi šlo, zda totiž chtěli svými jednotlivými nepravdivými údaji pomoci sobě, či A-ovi, zakrýti vinu svou, či zmírniti vinu A-ovou, a zda tedy a nakolik jejich formálně svědecké výpovědi byly v pravdě zodpovídáním se materiálních vinníků. Pokud by tomu tak nebylo, bylo dále zjistiti, zda obžalovaní v době svých svědeckých výsledků věděli, že vypovídají jako svědci k udání pravdy povinni, a zda byli před tím kterým svým výsledkem řádně napomenuti a poučeni po rozumu §§ů 165, 247 tr. ř. Jak již zdůrazněno, bylo v oněch směrech uvažovati o každé výpovědi zvlášť ve všech jejích částech a se zřetelem na stav věci, jak se jevil v době jednotlivých výpovědí, učiněných v různých údobích trestního řízení, a to po stránce objektivní i subjektivní. Pro nedostatek těchto zjištění není zjištěnými skutečnostmi naplněna skutková podstata zločinu, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými. Výrok o vině spočívá na nesprávném použití zákona a je zmatečným podie §u 281 čís. 9 a) tr. ř., takže bylo rozsudek soudu první stolice zrušiti, aniž bylo třeba zabývatí se tím, co stížnost jinak ještě vytýká po stránce formální. Podle povahy shledaného zmatku nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení v první stolici, pročež bylo podle §u 288 čís. 3 tr. ř. věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

### Čís. 2565.

**Předpokladem nahrazení slyšených znalců jinými jsou jen vnější vady a logické nedostatky, uvedené výlučně v §§ech 125, 126 tr. ř.**

**Výklad zákonů a jiných řádně vyhlášených předpisů přísluší soudu, nikoliv znalcům.**

**Výtka vady §u 260 čís. 1 tr. ř. teprve při zrušovacím roku jest opožděna (§ 281 čís. 3 tr. ř.); pokud jest třeba do výroku rozsudku pojmati bližší okolnosti činu.**

**Vyhýbání se vozidel na levou stranu (§ 2 zák. ze dne 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy) musí býti předem připravováno zejména v úsecích silnice, kde vozidlo opačným směrem jedoucí nemůže býti včas upozorováno (§§y 335, 337 tr. zák.).**

**Pachatele nesprošťuje zodpovědnosti za vlastní nedbalost a škodný výsledek ani současná, s výsledkem rovněž v příčinné souvislosti jsoucí nedbalost jiné osoby nebo poškozeného.**

**Pojem »zvláště nebezpečných okolností« opodstatňují po případě i zvláštní místní poměry, za nichž k nehodě došlo.**

**Soukromé osobě nepřísluší právo učiniti návrh podle §u 362 tr. ř.**

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1926, Zm I 569/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 30. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ů 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se ustanovení §u 281 čís. 4, 5, 9 písm. a), 10 tr. ř., avšak jejími vývody není doličen žádný ze zmatků takto číselně uplatňovaných. Podle jednacího protokolu navrhli obhájci při hlavním přelíčení, by byli slyšeni: 1. inž. R. jako svědek o tom, co zjistil při místním ohledání; 2. jiní znalci, po případě se zopakováním místního ohledání, protože podle zjištění R-ových je posudek znalců soudem slyšených stále ještě nesprávný, jelikož má i po doplnění vady, a nedostává se mu logické souvislosti mezi závěry a předpoklady; 3. znalec o tom, že jest předepsáno, na jakou vzdálenost pokládá se silniční trať za nepřehlednou a že tomu tak je pod 25 m; 4. znalec o tom, že pro otázku, zda někdo jel přípustnou rychlostí, není rozhodným, zda nevykročil z rychlosti číselně určené 6 nebo 15 km, nýbrž, zda byla zachována určitá dráha brzdění a tou že byla v souzeném případě brzdění dráha 1-90 m, již zachovati bylo za daných poměrů možno i při rychlosti 15 až 20 km. Návrhy byly nalézacím soudem zamítnuty právem. Posudek, v němž vyličil inž. R. své poznatky na místě nehody, byl při hlavním přelíčení čten. Návrh uplatňoval, že by inž. R. při svědeckém výslechu vyjevil poznatky, které se k vědomosti soudu nedostaly již čtením jeho posudku, s jehož obsahem vypořádali se netoliko znalci nalézacím soudem ustanovení v doplňcích svého posudku, nýbrž vypořádal se s ním v důvodech napadeného rozsudku i sám nalézací soud. Proto nelze soudu důvodně vytýkati, že neměl podle zásady §u 3 tr. ř. náležitého zřetele i k okolnostem, jež mohly v poznatcích a závěrech R-ových sloužiti k obraně obžalovaného, takže možno ponechati stranou, že nebylo šetřeno předpisu §u 252 tr. ř. o formálních předpokladech čtení svědeckých výpovědí a znaleckých posudků a že čtení znaleckého posudku, opatřeného jednou z procesních stran cestou soukromou a vzniklého beze součinnosti a kontroly soudu sotva lze srovnati se zásadami, vyplývajícimi z §§ů 116 až 124 tr. ř. Možno ponechati stranou i to, že návrh čís. 2 neoznačil přesně, ve kterých směrech pokládá obhajoba posudek soudních znalců za vadný nebo neúplný, a tak neumožnil odstraniti shledané závady opětným (dalším) slyšením znalců posudek podavších, ač neúspěch takového pokusu jest podle §u 126 tr. ř. nezbytnou podmínkou přibrání a slyšení znalců jiných. Neboť návrh odvozoval vadnost (neúplnost) posudku z nesouhlasu jeho s posudkem R-ovým

a netvrdil vad rázu v Šu 126 (125) tr. ř. vytčeného, ačkoliv jsou vady, které mohou zavdati důvodnou příčinu k přibrání a slyšení jiných znalců, uvedeny v Šu 126 tr. ř. výlučně a jsou takového rázu, že je lze odvoditi výhradně z posudku samotného. K otázce návrhem čís. 3 dotčené vyslovili se soudní znalci již slyšení; že se jejich odpověď nezdála obhajobě věcně správnou, neopravňovalo ji k žádosti za výslech jiného znalce o téže otázce. Návrh čís. 4 směřoval jen k výkladu předpisů, jimiž upravena jízda silostrojů; výklad zákonů a jiných, řádně vyhlášených předpisů náleží a přísluší však výhradně soudům, nikoliv znalcům. Návrhy nebyly a příslušné vývody stížnosti nejsou v podstatě než polemikou s posudkem znalců, jakož i s tím, jak nalézací soud tento posudek a i posudek R-ův ocenil, a snahou dokázati jeho vnitřní nesprávnost, ač předpokladem náhrady soudních znalců již slyšených znalci jinými jsou podle §§ 125, 126 tr. ř. jen vnější vady a logické nedostatky. K vývodům stížnosti sluší podotknouti jen toto: Posudek soudních znalců není neúplným ani proto, že znalci ponechali mimo okruh svých úvah otázku, zda nehoda nebyla možnou i tehdy, kdyby byl obžalovaný jel rychlostí toliko 6 km za hodinu a po levé polovici silnice. Bez zvláštního dotazu obhájců nebylo třeba úvah znalců ani o této otázce, když dospěli k závěrům, že obžalovaný jel větší rychlostí a po pravé straně silnice, a když rozsudek předpokládá, že poškozený jel po straně silnice jemu příslušející, totiž s hlediska obžalovaného pravé, takže nebyl by se mohl s obžalovaným střetnouti, kdyby tento byl jel po straně druhé, jemu předepsané. Výpověď svědka H-a vztahovala se jen k jízdě obžalovaného po srážce, nikoliv i k jízdě před srážkou a v době srážky; obojí rychlost nemusí býti totožna a mimo to není záruky, že svědek ten nepotřebuje v případě zkoušky k úkonům, z nichž R. a stížnost odvozují rychlost jízdy, méně času než v době nehody; právem nepokládali proto znalci a nalézací soud výpověď H-ovu za spolehlivý pramen pro zjištění rychlosti jízdy obžalovaného před srážkou a v době srážky, nehledě k tomu, že rychlost jízdy má, jak ještě bude dokázáno, v této trestní věci význam jen podřadný. Jak dovozeno, nebyly zamítacím usnesením porušeny předpisy nebo zásady trestního řízení obhajobu zabezpečujícího, takže rozsudek není stížen zmatkem čís. 4.

Pokud zástupce zmateční stížnosti při veřejném rodu vytýkal rozsudku jako formální nedostatek a zmatečnost, že prý individualisace skutku v rozsudečném výroku není postačitelá a nevyhovuje předpisu Šu 260 čís. 1 tr. ř., jde tu, jak správně postřehl sám zástupce stížnosti, o výtku rázu formálního, která jako taková jest opožděna, poněvadž nebyla obsažena ve zmateční stížnosti písemně včas provedené. Nehledíc k tomu tato námitka, která spadá pod čís. 3 Šu 281 tr. ř., ježto porušení předpisu Šu 260 čís. 1 tr. ř. výslovně jest ohroženo zmatečností, ani věcně neobstojí, neboť s hlediska Šu 260 čís. 1 tr. ř. k individualisaci trestného činu v odsuzujícím výroku rozsudečném postačí, když do výroku pojaty byly bližší okolnosti činu potud, pokud třeba, by skutek byl zřetelně označen, t. j. tak, by bylo možno bezpečně jej rozlišiti od jiných trestných skutků stejného druhu, by odsouzený uchráněn byl nebezpečí opět-

ného odsouzení pro týž skutek. Tomuto požadavku vyhovuje výrok napadeného rozsudku, uváděje místo i čas činu, výsledek jím způsobený a osobu poškozeného, třebaže nedbalé jednání samo označuje jenom slovy zákona.

Oproti hmotněprávním námitkám stížnosti dlužno předem zdůrazniti, že pachatele zodpovědnosti za vlastní nedbalost a škodný její výsledek nesprošťuje ani současná, s výsledkem rovněž v příčinné souvislosti jsoucí nedbalost kterékoliv jiné osoby, tudíž ani osoby poškozené. Jsouť takové nedbalé činy třetí osoby, i když jich pachatel nemohl předvídati, vedlejšími příčinami náhodou se přihodivšími, které podle zásady §u 134 tr. zák., i pro obor §§ů 335, 337 tr. zák. platné, neruší příčinné souvislosti mezi skutkem pachatelovým a výsledkem, to tím méně, když podle §§ů 335 (337) tr. zák. jest trestným netoliko způsobení, nýbrž i zvýšení nebezpečí, t. j. zvětšení, stupňování nebezpečné povahy situace, přivoděné nedbalým jednáním anebo nedbalou nečinností třetí osoby, po případě samotnou osobou, jež přišla k úrazu. Zodpovědnosti za škodný výsledek jest — arcit' ne z důvodu nedostatku příčinné souvislosti, nýbrž z důvodu nepředvídatelnosti nebezpečí — pachatel prost jen tehdy, když osvědčil ve všech směrech ostražitost jemu náležející, zejména splnil všechny předpisy proň v úvahu přicházející, takže náležitá ostražitost nebyla osvědčena, zejména příslušných předpisů nebylo šetřeno výhradně osobami od pachatele různými, po případě osobou, již by jednáním pachatelovým (opomenutím jeho) nehoda stihla. To sama stížnost uznává na jednom místě svých vývodů slovy, že tu není skutkové podstaty §u 335 tr. zák., je-li zjištěno, že nehoda byla způsobena j e n tím, jak se zachovala osoba poškozená. Proto bylo úvah — přesnějších, než jsou beztoho v rozhodovacích důvodech soudu prvé stolice obsaženy — o tom, zda osvědčil poškozený ostražitost i jemu náleževší, zejména zda nejel větší než na místě nehody proň přípustnou rychlostí a zda jel na straně silnice jemu podle směru jízdy náležející, a dalších úvah, zda bylo by k nehodě došlo, i kdyby byl jel obžalovaný po levé polovici silnice rychlostí jen 6 km za hodinu, — v napadeném rozsudku zapotřebí jen za předpokladu, že obžalovaný nezanedbal ničeho, co mu náleželo podle zvláštních okolností místa nehody, obzvláště podle předpisů vzhledem k tomu proň závazných. Než k tomu předpokladu nalézací soud nedospěl. Naopak dospěl v rozhodovacích důvodech ke skutkovým závěrům, že obžalovaný jel na místě nehody větší rychlostí, než byla podle předpisů přípustna a že nejel po té části silnice, již měl podle předpisů použít, a že si byl vědom nebezpečnosti svého jednání, totiž každé z obou oněch složek svého jednání. Stížnost nedokázala formální vadnosti těchto závěrů. Pouhým tvrzením a dokazováním, že skutečnosti v nich označené nejsou výsledky hlavního přelíčení prokázány, jich neodstraní a závěry zůstávají podle §u 288 čís. 3 (258) tr. ř. pro právní rozbor skutku závaznými. Významnější z obou částí oněch závěrů jest část, vztahující se k tomu, které polovice (strany) silnice obžalovaný použil. Již skutečnost, že jel po straně (části) silnice, jejíž použití k jízdě směrem, kterým on jel, příčilo se předpisům, dala sama o sobě jízdě obžalovaného směr k poškození osob při jiných vo-

zidlech, pohybujících se po této straně silnice, která jim podle předpisů příslušela, jelikož jely směrem, ke směru jízdy obžalovaného opačným. Rychlost jízdy obžalovaného měla význam jen pro stupeň tohoto nebezpečí. Větší než přípustná rychlost stupňovala prudkost srážky a zvýšila nebezpečí způsobené již použitím nesprávné části silnice. Zmírnění rychlosti seslabovalo prudkost srážky a zmenšilo ono nebezpečí, aniž je však úplně odstranilo. Nebezpečí to nebylo by odstranilo ani snížení rychlosti jízdy na takovou míru, která by byla obžalovanému, při objevení se vozidla opačným směrem se pohybujícího umožnila zastavení automobilu okamžitě neb v kratičké době, ba nebylo by je odstranilo ani úplně zastavení jízdy, pokud by se tak bylo stalo na části silnice obžalovaným proti předpisu použité; neboť mohlo za předpokladu toho dojít k srážce byť stojícího auta s vozidlem jedoucím opačným směrem, jelikož řidič tohoto vozidla mohl důvodně předpokládati, že vozidel oproti němu jedoucích na této části silnice není, a okolnost, že jel s kopce, stěžovala mu včasné zastavení jeho vozidla pokud se týče včasné seskočení s něho. Výrok o vině zůstal by tudíž opodstatněn a obstál by proti stížnosti, i kdyby odpadl rozsudečný závěr o tom, že obžalovaný jel větší než přípustnou rychlostí a že si byl vědom nebezpečnosti tak rychlé jízdy. Proto možno ponechat stranou veškeré námitky, jimiž napadá stížnost tento závěr, a omeziti se na rozbor otázky, zda ob stojí proti námitkám stížnosti závěr, že obžalovaný jel na straně (polovině) silnice, jejíž použití k jízdě směrem, jakým jel obžalovaný, přičilo se předpisům, že proti předpisům nejel po levé polovici jízdní dráhy.

Tu jest ovšem správně, že, jak i napadený rozsudek dovozuje, není předpisu, podle něhož by měla vozidla jeti vždy po levé straně silnice. Předpisy §§ 1 a 3 zákona ze dne 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy svědčí spíše tomu, že jest k jízdě zpravidla použití prostředku silnice. Avšak § 2 téhož zákona nařizuje, že vozidla mají se vyhýbat na stranu levou, a je zřejmo, že toto vyhýbání se vozidel musí býti — nemá-li dojíti k nebezpečí srážky — včas připravováno v úsecích silnice, podle jichž zvláštních okolností může býti vozidlo, opačným směrem jedoucí, upozorováno teprve tak pozdě, že řidič nemůže své vozidlo dostat na levou stranu bez nebezpečí srážky, neb i jen dotknutí se zadní části jeho. Taková včasná příprava k plnění onoho předpisu, která se nemůže díti jinak, než že vozidlo jede v úsecích toho druhu, pokud tu jest možnost náhlého objevení se jiného vozidla, po levé straně silnice — jest obzvláště nutná pro vozidla s rychlejším pohybem, jakými jsou silostroje, a to zejména zase na silnicích, pro provoz silostrojů povšechně přístupných. Naznačeného rázu jest podle rozsudečných zjištění i úsek silnice, v kterém se stala nehoda, o niž jde, a proto nelze shledati právní omyl v tom, že rozsudek vykládá onen předpis v ten smysl, že bylo obžalovanému v tomto úseku silnice jeti po levé straně (polovici) její. Nezáleží na tom, že nemohlo býti přesně zjištěno místo, na kterém se srážka stala. Stačí, že jest zjištěno, že srážka se stala blízko vrcholu prudkého ohbí silnice, pokud se týče uprostřed úseku silnice, v němž jsou po obou stranách silnice stavení a svahy a v němž jsou dvě ostré zatáčky v podobě písmena S, takže silnice není ani na krátkou vzdále-

nost přehledná. Nezáleží ani na tom, že není přesně zjištěno, ve které vzdálenosti od příkopu neboli od levého kraje silnice jel poškozený. Stačí, že je zjištěno, že jel, třebas více k prostředku silnice, po její pravé polovici, tedy v době srážky na části silnice, ve které by se nebyl srazil s automobilem obžalovaného, kdyby tento byl jel po oné polovici, na které měl jeti podle toho, co uvedeno. Nutno k tomu podotknouti, že jak obžalovaný, tak i poškozený museli v úseku silnice, o který jde, vzhledem k tomu, že leží ve vesnici, počítati s možností, že se setkají s chodci jdoucími po banketech silnice, že si poškozený, jelikož jel po vnitřní straně zatáčky, mohl zjednatí rozhled na levý banket, byť jen na krátkou vzdálenost, jedině tím, že se držel více k prostředku silnice, kdežto obžalovaný, jsa odkázán předpisem na vnější stranu zatáčky, byl by si tím, že by jel pokud možno nejtěsněji u levého okraje silnice, netoliko zabezpečil rozhled na banket jsoucí po této straně silnice, nýbrž i zjednal delší rozhled na celou silnici, takže by byl dříve zpozoroval i překážky přibližující se po straně použité poškozeným.

Pokud stížnost v dalších vývodech, jimiž provádí důvod zmatečnosti podle čí. 10, poukazuje na ustanovení Šu 336 písm. c) tr. zák., jest poukaz ten lichý. Neboť nelze, jak stížnost tomu chce, počítati automobily k parním strojům již z toho důvodu, že nejsou hnány parou a provoz jich neděje se po určité dráze, nýbrž pohybem na veřejných, všeobecně přístupných komunikacích. Ostatně jsou, což stížnost přehlíží, parní stroje výslovně uvedeny v Šu 85 písm. c) tr. zák., takže vřadění automobilů pod tento pojem mělo by ten důsledek obžalovanému nepříznivý, že by skutek jeho spadal sám o sobě i bez zjištění, že se stal za okolností zvláště nebezpečných, pod ustanovení Šu 337 tr. zák. Možno ponechati stranou i názor v četných nálezech zrušovacího soudu vyslovený, že se provoz silostrojními vozidly děje pravidelně za okolností zvláště nebezpečných a podléhá za ostatních předpokladů trestní normě Šu 337 tr. zák. s jedinou výhradou, že tohoto předpisu užití nelze, když výminečně nebezpečí to se snížilo na míru i s jinakou dopravou na veřejných cestách spojenou. Neboť zákonný znak, že se skutek stal za okolností zvláště nebezpečných, došel v rozhodovacích důvodech rozsudku prvního soudu náležitého a při správném výkladu zákona dostatečného opodstatnění, třebas o něm zvláště neuvažují. Neníť důvodu, proč by míra, převyšující nebezpečí s jinakou dopravou spojené, nemohla spočívatí ve zvláštních místních poměrech, za nichž byla nehoda automobilem způsobena, když právě za takových místních okolností uplatňují se směrem nebezpečným a škodným složky nebezpečí automobilovému provozu zvláštní, totiž rychlost pohybu a prudkost nárazu. Proto není mylným ani podřadění činu pod ustanovení Šu 337 tr. zák., hledí-li se ke zjištěním rozsudku, že místní poměry jsou v úseku silnice, v kterém se stala nehoda, obžalovaným zaviněná, zvláště nebezpečné, že obžalovaný jel větší rychlostí než 6 km, již by vzhledem k tomu, že silnice jde tam do kopce, vozidlo potahem hnané nepřekročilo, a že prudkost srážky musela býti velmi značná. Stížnost bylo proto zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Pokud stěžovatel, sám uznáváje nepřípustnost návrhu k tomu smě-



řujícího, přece ke konci stížnosti domáhá se toho, by v jeho prospěch bylo použito ustanovení §u 362 tr. ř., stačí mu připomenouti jasný předpis třetího odstavce tohoto §u, podle něhož soukromým osobám nepřísluší právo, by učinily takový návrh. Aby pak svého oprávnění podle §u 362 tr. ř. v souzeném případě použil z moci úřední, neshledal zrušovací soud příčiny.

### Čís. 2566.

Pojem »svěření« (§ 132 tr. zák.) k vyučování (k dohledu a vyučování) není naplněn již tím, že osoba, která jest vyučována, jest podrobena kázní osoby, jež ji učí, a že jest ona osoba proto v jakési závislosti na této osobě; předpokládá se, že s poměrem, který se takto mezi nimi utvořil, jest zároveň spojena i povinnost osoby vyučující, by pečovala o mravní vývoj vyučované osoby tím, že na ni dohlíží i v mravních ohledech a vede ji ke správnému smýšlení a řádnému chování, nanejvýš ve věcech pohlavního života.

Poměrem, s jakým ona povinnost jest spojena, jest i poměr mezi živnostníkem a mladistvými učedníky (§ 100 živn. ř.), pokud jich mravní vývin není ještě ukončen a jen pro dobu, dokud tomu tak není.

Osobám mladším šestnácti let jest obzvláště třeba péče a dohledu ve věcech pohlavních.

Zákonný znak »svedení« předpokládá, že jednání nebo trpění svedené osoby jest výsledkem působení svůdce na její vůli; nejde o svedení, směřovala-li vůle svedené již původně k tomu, že se zachová (činně nebo trpně) tak, jak pachatel na ní chce.

»Smilným činem« není toliko soulož, nýbrž jest jím jakékoliv jednání, které vyvěrá z podrážděného pudu pohlavního nebo směřuje k jeho dráždění a zároveň přičí se slušnosti, kterou ve věcech pohlavního života vyžadují mravy a zvyky slušné lidské společnosti; takovým jednáním jest samo o sobě i ohmatávání prsou a rodidel mladistvé učednice mistrem.

Svedení mladistvé osoby z chlípnosti jest činem spáchaným z pohnutky nízké a nečestné.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1926, Zm II 243/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 22. dubna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle §u 132 III. tr. zák., a zamítl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného z téhož rozsudku do výroku o ztrátě práva volebního, mimo jiné z těchto

### d ů v o d ů:

Pojem svěření k vyučování (k dohledu a vyučování) není naplněn již tím, že osoba, která jest vyučována, jest podrobena kázní osoby, jež ji učí, a že jest v důsledku kázně v závislosti na této osobě. Předpokládá